

The Hungarian Streetpaper

Alapító: Ungi Tibor

Zeitung der Obdachlosen

FN

FedélNélkül

Az objektív
mindig
OBJEKTÍV!

A LAPNAK MEGHATÁROZOTT ÁRA NINCS!
VISZONT A TERJESZTŐ FIZET ÉRTE!

AZ OLVASÓ SZENT ÉS SÉRTHETETLEN!
GONDOLJ ARRRA, HOGY BÁRMIKOR
SEGÍTSÉGRE LEHET!

Hajléktalanok lapja

2014. szeptember 11. /XXI. évf., 526. szám/

Kizárólag számozott, fényképes terjesztői igazolvánnyal terjeszthető! A lapért adott összeg adomány, amely a terjesztőé!

Vendégünk

Szász Lilla

fotóművész,
közösségi
alkotó

Fotó és szöveg:
Román Péter

Terjesztői sorszám:

Köszönöm a segítségét!

JÚLIUS
VERSEA ZÁRT
OSZTÁLY

A zárt osztály
közös cellájában
rács az ajtón,
rács az ablakon.
Hogy mit vétettem:
nem tudom.
Dana-dana-don.
Nem csattannak
napok óta
a villámló pofonok
rágógumi arcomon.
Dana-dana-don.
Hogy miért kapom,
vagy kitől kapom:
nem tudom.
Vagy tudom.
Tanulom.
Dana-dana-donna.
Annamamadonna.

Deli Bálint

Karsai Csaba: Tóparti fák, 2014 július, első díj

Művészeti Pályázat

2004 óta futó pályázatunkra mindezidáig 7210 pályamunka érkezett 345 alkotótól, nincs már az országnak olyan része, ahol ne élne szerzőnk. Ez év júniusában 16 alkotótól 42 alkotást kaptunk (25 vers, 10 grafika, 7 próza). A hónap során 1 új szerző csatlakozott hozzánk.

A zsűri döntése a következő:

VERS

1. DELI Bálint: A zárt osztály
2. DVORCSÁK Gábor:
Hommage about rules to C.V.
3. HUNCUTKOKAS: Ezüst bévül aranyszív
3. NYITRAI Lajos: Amit még nem éltél meg

2014. júliusi eredmények

PRÓZA

1. díjat a zsűri nem oszt ki
2. VEREBÉLYI Béla: Az ördög cipője
3. LEONTIN Med: Memory ifjú Frenkyért

GRAFIKA

1. KARSAI Csaba: Tóparti fák
2. VAL Morg: Kassandros
3. DVORCSÁK Gábor: Old Norse - an early summer morning

A nyertes alkotásokat jelen és következő számainkból, valamint FaceBook oldalunkon ismerhetik meg.

Verebélyi Béla:

AZ ÖRDÖG CIPŐJE

2014
JULIUS
2. DÍJ

A csövi élete végeztével – mint az várható volt – a Pokolra került, és mint egyszerű kazánfűtő ördög dolgozott a Pokol legmélyebb bugyrában. Sötét, nedves, nyomasztó helyiség volt a kazánház, ahogy csak ezer eleven kóbor kutya szeme világított. Egyszer aztán a kétkezi Ördög fülébe jutott a hír, hogy a Pokol forgalmát az fogja fellendíteni – természetesen megfelelő jutalom ellenében – aki olyan cipőket talál fel, hogy amelyik lány azt a lábára húzza, félrelép. Az ördögöt megszállta az ihlet – világlátásban kísérletező kedvű volt, túl ezen, a jutalom is motiválta – és csekély szabadidejének minden percét a mágikus cipők feltalálására fordította. Már

vagy hatvan éve a találmányon törte a fejét. Húsz esztendeig azon gondolkodott, hogy milyen anyagból kellene azokat a bűvös cipőket megcsinálni, másik húsz évig az alapanyagokat hordta össze, és most már húsz éve kísérletezett a cipőkkel. Végül nagyot bukfencezett, majd a kazánház plafonjáiig ugrott örömben, mert készen volt egy pár kis női cipője, mely a legfényesebben kiállta a próbát.

Volt ugyanis a Pokolban egy kétszáz éves, kiállhatatlan természetű, bibircsókos öregasszony, akit életében minden szeretője megcsalt, elhagyott, akit részeges férje örökké csak vert – elég legyen hozzá, hogy ez a vénség még általában is gyűlölte a hímet. Hát ennek a kétszáz éves asszonynak a lábára csempészte találmányát az ördög, és még aznap este rajtakapta a vénséget a gépház egyik szerelőjével. „A mindenségit!... ilyet csak pornófilmen láttam.” – dörzsölte vigyorogva kezét a lesekedő ördög, és örömben nevetve ugrott egy hátra szaltót. De aztán (mivel alapos volt és mert biztosra akart menni) még egyszer jól megnézte az ördög a kész cipőket. Előtte feküdtek a pontos jegyzetek, és sorra vette, hogy nem felejtett-e ki semmit. A tüzelő, kóbor dán dog, melynek bőréből a cipőket csinálta, kétségtelenül fiatal, pompás állat volt, az ördög abban a pillanatban fojtotta meg, mikor a kutya nászra készen a párjához akart futni. Abban a bőrben még benne volt a ki nem oltott vágyak bizsergése. A cipő felsőrésze üzekedő nyulak sötét gombszemével volt kivarrva, s szemek fölött, mint nyughatatlan, rózsaszínű pillangók, kéjvágyó asszonyok finom orrcimpáiból metszett bőrredőcskék reszkettek. Azok a szemek izgatottan kerestek, azok a cimpácskák szakadatlanul szimatoltak. A cipő sarkában az összes Pokolba került asszony szívéből volt egy-egy parányi darabka, a cipő talpát pedig tízezer házasságtörő nő bőréből préselte össze. Mindezek felül a cipőt egy olyan nyughatatlan vérrű asszony hajkoronájával bélelte ki, akinek az volt az utolsó kívánsága, hogy

éjszaka, a múzeumban, a megelevenedő nőfaló Herkules karjai között haljon meg. /Igen, azon tevékenység közben.../ Olthatatlan tüzek, leírhatatlan bujaságok tomboltak a cipő minden részecskéjében, és az ördög meg volt győződve, hogy a Pokol forgalmának emelésére többet sikerült tennie, mint Lucifer egész vezérkarának együttvéve. „Áll ércnél maradandóbb művem.” – dőlt hátra elégedetten az ördög (aki előző életében még tanár is volt), de aztán a homlokára csapott: „A puding próbája az evés” – gondolta, és egy szombat este aztán fölment a Földre. Már régebben kinézett magának egy ártatlan, tündéri szépségű, tizenhét esztendő lányt, aki soha nem olvasott, szórakozást nem ismert, fiatalemberre szemét nem felejtette és jókedvű tudatlanságban élt betegeskedő édesanyjával.

Ez a lány mosolyogva dolgozott a ház körüli veteményeskertben, öntözte virágait, etette kedvenc nyulait, s lefekvés előtt egy rózsafüzér elmorzsolva, minden este kilenc órákor puha ágyába bújt. Az ördög csettintett nyelvvel, és úgy ítélte meg, hogy ez a lány méltó tárgya lesz a próbának. Ha ugyanis az ő mágikus cipői még ezt a kislányt is férfi után viszik, akkor nincs a világnak az a rózsafüzér morzsoló szüzlánya, asszonya, női teremtese, aki csúffá tehetné a világ (és Pokol) – rettentő találmányát.

Elég az hozzá, hogy a lány vasárnap reggel az ágya előtt találta a bűvös cipőket, és miután szemügyre vette őket, örömben tapsikolni kezdett: „Ó, istenkém, ilyen gyönyörű cipőről nem is álmodtam. Azt hiszem, nem viselhet szebbet egy hercegnő sem. Ilyen fejlődmi cipőhöz talán szegényes is az én egyszerű, fehér ruhám” – gondolta, de azért túlradó örömmel bújt bele a topánkába. Ettől a pillanattól kezdve, ezen a vasárnapon a lány már nem volt olyan nyugodt, mint rendesen. Egész nap izgett-mozgott, s amikor déltájban szobája függönye mögül sokáig nézte a

– folytatás a 6. oldalon –

A TARTALOMBÓL

INTERJÚ

Vendégünk Szász Lilla fotóművész,
közösségi alkotó4

SZÉPPRÓZA

Verebélyi Béla: *Az ördög cipője*.....3
Schandl Barbara: *Hamuban a király*.8
Kokó: *Tudósítás Berlinből 1.*8
Csurika: *Kedves olvasók!*.....8

VERS

Deli Bálint2
Nyitrai Lajos, Ho.Csi., Páva László,
Sárközi László7
Pethő N. Gábor11

GRAFIKA

Karsai Csaba2
Pintér Erő6
Lakatos Andorné8
Haziél11

AVM

SKANDI

VENDÉGÜNK SZÁSZ LILLA FOTÓMŰVÉSZ, KÖZÖSSÉGI ALKOTÓ

Szász Lillával az élet, a valóság és a társadalom viselt dolgairól beszélgetni olyan, mintha kiszakadnánk tér és idő folytonosságából. Még inkább olyan, ha ismerjük a képeit. Így, Kedves Olvasó, bár ez nem a reklám helye, ha teheted, mégis szörfölj el egy kicsit a szaszlilla.hu-n.

Azt hiszem, az átlagnál többet voltál külföldön. Ez hogy alakult?

Budapesten születtem 1977-ben. Édesapám diplomata volt, s már emiatt is sok időt töltöttem külföldön: éltünk Mongóliában, Tanzániában, később a szüleim éltek Párizsban elég hosszú ideig, ahol gyakran látogattam őket. Ösztöndíjjal voltam Oroszországban, és az USA-ban is többször.

Howy jött a fotó az életedbe?

Gimnazista koromban a fejem tele volt képekkel, viszont nagyon rosszul rajzoltam. Elmentem a Corvin rajziskolába, hogy aztán a Képzőművészeti Egyetem festő szakára felvételizhessek, de ezt hamar elvettem, és az ELTE orosz-esztétika szakára mentem.

Történt aztán, hogy azt álmodtam, van egy fényképezőgépem... Elmeséltem az álmom édesapámnak, ő meg egyszer csak beállított egy Minolta fényképezőgéppel. Úgy gondoltam, hogy ha már van fényképezőgépem, el kéne kezdeni fotót tanulni és jelentkeztem a Práter utcai szakmunkás képzőbe. A szakmunkásképző nem sokat adott, nem is végeztem el, de legalább a Magyar Narancshoz kerültem gyakorlatra. Ott nagyon jó mentoraim voltak,

amikor odakerültem, még ott dolgozott Pohárnok Gergő, mint képszerkesztő, majd később Déri Miki vette át a helyét, és akkoriban került oda Sióréti Gábor is. Mindannyian nagyon jó fotósok voltak, Gergő azóta zseniális operatőr lett, tőlük nagyon sokat tanultam.

Mit tanultál a szerkesztőségi munkából?

Szerencsémre a Narancs több szerkesztőséggel volt egy épületben, és ezért elég sok fotóssal találkoztam. Komoly műhelymunka volt! Nem mondanám, hogy nagyon megtanultam laborálni, de legalább láthattam, hogy működött az akkori analóg technológia.

A Narancsra egyébként már akkor is jellemző volt, hogy a képet nem rendelték alá a szövegnek, a szöveget és a képet egyenrangúnak tekintették. Emiatt is fontos volt, hogy a kép nagyon jó legyen, azért, hogy képes legyen átértelmezni, továbbértelmezni, vagy más megközelítésbe helyezni a szöveget.

A Narancsnál az egyik konkrét feladat az volt, hogy az archívum számára készítsék képeket, pl. egészségügyről, szociális intézményekről, romákról, stb. Hosszabb távon tudtam dolgozni egy-egy anyagon. Ez az akkori munkamódszer tanított meg sorozatokban és projekteken gondolkodni. Ma is ezt követem, kutatok, kapcsolatot teremtek, ápolok, fényképezek, utómunkát végzek.... egy-egy projekten akár 2-3 évig is dolgozom.

Mi történt a Narancs után?

'98-ban kaptam egy ösztöndíjat Szentpétevárra. Ez az ösztöndíj arról

kellett volna szóljon, hogy nyelvet tanuljak, de mivel nem volt gondom a nyelvtudással, nem jártam be az egyetemre, viszont minden nap elmentem fotózni. A sétáimhoz vittem magammal naponta két tekercs filmet, és megfogadtam, hogy egy nap minimum egy tekercs filmet ellövök. Ekkor született meg az első komolyab anyagom, a Napfürdőzők.

A Napfürdőzők hajléktalan és munkanélküli embereket ábrázol, akik a Péter-Pál erőd előtt álltak napoztak, tolassoztak, múltatták az időt. Csinibaba-ézés, orosz környezetben.

A műfaj, amiben dolgozol, első ránézésre nehezen meghatározható. Volt már olyan, hogy valaki meghatározta?

Korniss Péter, akit szintén fontos mesteremnek tekintek, egy interjúban azt mondta rólam, hogy a munkám valahol a dokumentarizmus és a képzőművészeti fotográfia között helyezkedik el. Én ezt elég pontosnak gondolom, mert valóban a dokumentarizmus eszközeivel és korlátaival élek, de az eredmény mindig egy koncepció alapján továbbgondolt értelmezés.

Közösségeket fényképezek, de nem kívülről, a közösségek részévé válok én is. Közösen alkotunk, alakítunk egy performanszt, melynek végső kimenetele a képanyag. Nem engem ábrázol, hanem azt a valóságot, amit a közösség fontos, hatékony és intenzív együttléte alakít. A valóság, amit megalkotunk, ebből eredendően a közös valóságunk. A mostani munkámban például a fotóalannal és a kiállítás kurátorával már a kezdetektől fogva együtt dolgozunk. Mindketten társszerzőként fognak szerepelni a kiállításon, hiszen közösen, együtt hoztuk létre a mi közös valóságunkat.

Egy-egy projekt elején már tudod, hogy mi lesz az alkotómunka végeredménye?

Egyáltalán nem! Először megtalálom a témát, rácsodálkozom, és utána végzem a háttérmunkát. Közben mindig figyelek arra, hogy a tudományosság ne menjen az alkotómunka, a spontán kibontakozás rovására. Egyébként valom, hogy a valóságnál abszurdabb dolgokat nem lehet kitalálni, tapasztalatom szerint sokkal jobb, ha hagyjuk a dolgokat megtörténni, mintha elkezdénénk belenyúlálni.

Igen, az anyagaidat elnézegetve az első benyomásom is az volt, hogy embe-

ri viszonyokat fényképezel, a „közösségi” valóban még jobb szó rá. De miért pont ez? Miért nem tájfényképezés, vagy épületek, vagy természetfotó?

Az embereket szeretem. A természetfotónak is legfeljebb az a része érdekelne, ami az ember lenyomatáról szól. Alapvetően az emberek érdekelnek.

A valóság abszurd mélységeit fotózod, így nem bírom ki, hogy ne kérdezzem meg: szerinted a lét határozza meg a tudatot, vagy a tudat határozza meg a léte?

Tudat alatt az identitást érted? Ebben az esetben a válszom, hogy helyzetfüggő. A második világháborús orosz zsidó veteránok (Eltársak) esetében az identitás, azon belül is a szovjet zsidó identitás egy rendkívül fontos összekötő erő volt. Azok az emberek úgy kerültek az USA-ba – már általában idős korukban –, hogy nem beszélték a nyelvet, menekültstátuszuk volt, valahogy valamiből el kellett kezdeni az életüket.

És mi a helyzet a melegekkel? Az LGBTQ téma számos anyagodban megjelenik (pl.: Párok)

Valóban nagyon sok anyagomban megjelenik ez a téma. Mindig is fájt, ha a társadalom kiközösít, diszkriminál csoportokat nemi, faji, vallási vagy egyéb hovatartozásuk alapján. Egy példát mesélnék el az életből, ami szerintem elég pontosan leírja (sajnos) a mai köpönyegforgató rendszert: Voltam a Budapest Pride-on, baromi jó volt sokadmagammal közösen ünnepelni. Mégis, nagyon furcsa volt benne, hogy kordonok közé szorítottak. Aki elkésett, azt be se engedték, beragadt a kordon és az inzultáló ellentüntetők közé. A rendőrség tehetetlen volt. Persze végül megoldódott a dolog, de sehol máshol nem kerítik így el a Pride-on résztvevőket. Nagyon furcsán éreztük magunkat ettől a helyzettől, a társadalmi viszonyok abszurdításának egy tipikus leképeződése volt itt látható.

Világlátott, tanult emberként meg tudod-e fogalmazni, hogy mi az, amiben gyökeresen eltér a magyar társadalom a többihez képest?

Leginkább nyelvileg közelíteném meg ezt a kérdést. Nagyon szeretem az angol nyelvben azt, hogy pozitívan fo-

galmaz. Maga a nyelv nem engedi, hogy az önsajnálát és a lemondás elharapózzon. Ha valami nem tetszik az angolnak, nem azt mondja, hogy – már elnézést – „ez szar”, hanem hogy nem annyira jó. Mindig megpróbál pozitívan fogal-

fotók: Román Péter

mazni. A magyarban rengeteg a negatív, és hogy csak egy példát mondjak, az öngyilkosságra utaló kifejezés: fölöttem magam, vonat alá ugrom...

Emellett az angolszász kultúrában kifejezetten tanítják a gyerekeket vitatkozni. Ott az, hogy vitatkozom, nem azt jelenti, hogy nekimegyek a másinak, hanem hogy elmondom a saját érveimet, és másik is a sajátját. A vita nem csap át védekezésbe és támadásba, a vita az vita. Ez a tehetség, tudás a magyarokból egyszerűen hiányzik, egyre inkább jellemző, hogy van az egyik oldal, meg a másik oldal, és szétszakad az ország.

Abban biztos vagyok, hogy a nyelv hat a gondolkodásra, és viszont. Ha leülök nyugat-európaiakkal beszélni, ők nem azt nézik, mi a rossz, hanem hogy hogyan lehetne a helyzetet javítani.

Abban látasz különbséget, hogy a közösségek hogyan viszonyulnak a szegényeikhez? Hogy látod azt, hogy vannak a koldusok, meg a nagy fekete autók, egyik nem beszél a másikkal...

Egyszer odajött hozzám egy hajléktalan ember, és párszáz forintot adtam neki, mire meghatódva azt mondta, hogy aznap legalább harminc embertől

kért és rajtam kívül eddig senki nem adott neki. Elszégyelltem magam, hogy az én fejemben is megfordult, hogy visszautasítom, mert sietek... Az esetleges visszautasításomban nem a pénz lett volna a lényeg, hanem a sietség: képesek vagyunk elrohanni egymás mellett.

Egy rövid ideig a Kontakt fotóművészeti kurzusok kapcsán volt lehetőségem hajléktalan embereket tanítani. Fantasztikus élmény volt. Főleg azt fáj magamon is észrevenni, hogy kezdek elfásulni a fölött, amilyen sokan vannak. Nem tudok érzéketlenül elmenni a mellett, hogy mi történik velük. Mindig felteszem magamnak azt a kérdést, hogy vajon jó ember vagyok-e, hogy csak ennyit teszek? Nem tudnék-e esetleg többet tenni valahogy?

Jelenleg is megtekinthető egy kiállításod. Hol és meddig pontosan?

A 2B Galériában, szeptember 3-án nyitottuk meg. Ipsics Barbarával állítunk ki közösen. A kiállítás címe: Feminine Laundry (Női Mosoda), és mindkettőnk anyaga egy-egy fontos múltbeli esemény feldolgozásával foglalkozik. Október 3-ig lehet megtekinteni

Én, mint fotó műkedvelő mindenképp elmegyek, köszönöm az interjút!

Román Péter

– folytatás a 3. oldalról –

szomszédos udvarkában lakó diákok, az ördög elvigyorodott: „A cipők... a cipők..! Már viszik a cipőim. Az első valamirevaló férfi, akit meglátott, nyugtalanítja.” És lőn... egész délután öltözött a lány. Az egyszerű, fehér ruháját hol felvette, hol levette, mindig talált valami igazítanivalót. Még egy rövid piros szalagot is fércelt a derekára, még egy sor tarka gyöngyöt is varrt a keble fölé, aztán alkonytájt kinyitotta a szobája ablakát és néhány szót váltott a szomszéd udvarban növényeket öntöző diákkal.

„Ez az!” – gondolta a lesben álló ördög, és örömeiben ismét ugrott egy hátra szaltót. Tíz óra tájban a lány óvatosan kijött a szobájából. Kisurrant a kapun, s egyszer ott volt az utcán. Nyugtalanul sietett, az első sarkon szó nélkül befűzte karját a várakozó diák karjába, s immár együtt indultak a Margit-sziget felé. Ott egy zenés kerthelyiségben szakadatlanul táncoltak, akkor a diák valamit súgott a lány fülébe, mire azt a tizenhét esztendőss hamvas arcocskát elfutotta a láng. Aztán kint voltak az utcám. A cipők lassan kopogtak a köveken, aztán egyszerre elhalt a kopogás... A diák eltűnt a lánnyal egy padok szegélyezte bozotos ösvényen. „Viszik a cipőim,... de még hogy viszik!” – lökte karját az ég felé a leselkedő ördög és örömeiben táncrea perdült. Amikor a lány két hónap múlva megbizonyosodott róla, hogy teherbe esett, és ezt boldogan megsúgta a diáknak, az rögvest faképnél hagyta. Egy hét múlva a szerelmes lány a Margit-szigeten felvágta az ereit és megindult a Pokolba. Az út végén ott várta az ördög.

– Hát megérkeztél Lányom? – kérdezte somolyogva a szerencsétlen teremtet.

– Megérkeztem, s jól tudom, hogy most égni fogok a Pokol tüzén. – válaszolta sorsába beletörődve a lány.

– Na nem olyan forró az, ahogy ráfogják! – vigyorgott az ördög, és lehúzta a lány lábáról a cipőket.

– Látod ezeket a cipőket? – kérdezte büszkén az ördög – ezek hoztak téged a Pokolba.

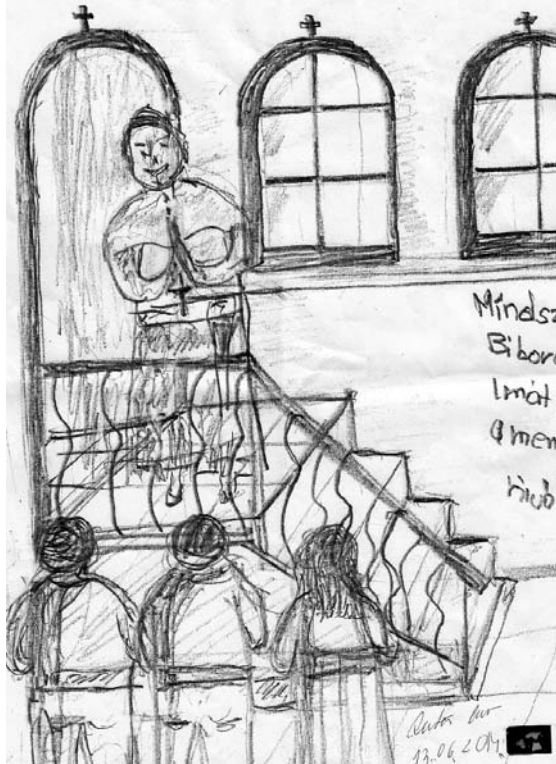
A lány csöndesen válaszolt:

– Szegény, ártatlan cipők, mit tehetnek ők róla?

Az ördög nem engedte lesajnálni remekművét.

– De bizony mondom, ezek a cipők vittek téged a diák után. Nem tudod te, mi van ezekben a cipőkben.

– Elmentem volna én a diák után mezítláb is.... zokogott fel a lány. Szép cipők voltak, örültem is nekik, kivált addig, amíg azt hittem, hogy a diák csempészte őket az ágyam elé. De ide, a Pokolba nem ezek a cipők vittek engem. Ha csak az kerülne Pokolba, aki ezeket a cipőket viseli, most egyedül jönnék az országúton. Pedig nézz csak vissza, a hátam mögé!

Pintér Ernő munkája

Az ördög visszanezett. Hosszú sorokban koptatták a Pokol országútját a megesett sápadt, fehér arcú lányok.

– De akkor is! – makacskodott az ördög – ne mondd nekem, hogy nem akkor éreztél először ellenállhatatlan kísértést a félrelépésre, mikor felhúztad a cipőmet.

– Ó, azt már sokkal előbb éreztem. Mikor láttam, hogy a diák egyre sápadtabb, s hogy nincs olyan barátnőm, aki vasárnaponként el nem menne táncolni a maga diákjával, akkor már tudtam, hogy félre fogok lépni. A magam rongyos cipővel is félre léptem volna.

Az ördög dühbe gurult:

– Te ostoba, tudatlan liba! Te próbálsz megtagadni életed legnagyobb munkáját?! Te tényleg azt hiszed, hogy a diák sápadtsága, csábereje után mentél, pedig az én cipőim vittek!

A lány az ördög szemébe nézett:

– Megint elfelejtetted, hogy nem jövök egyedül. Hát azokat a lányokat, asszonyokat, akik utánam bandukolnak, azokat is a te cipőid hozták a Pokolba?

Na, az ördögnek ez más sok volt. Felkapta a lányt, és elnyargalt vele a Pokol ítélőszéke elé. Ott bepanaszolta a lányt, hogy eltagadja tőle zseniális találmánya érdemét, s váltig azt hajtogatja, hogy nem egy pár mágikus cipő, hanem sápadt, náthás kisdíák hozta a Pokolba. Az ördög haragosan, dühösen követelte érdemei elismerését, és az Ítélszék döntését akarta hallani.

– Az Ítélszék feje – a csavaros eszű főördög, aki rendkívül jártas volt a pokoli jogtudományban – barátságosan nézett a sápadt-fehér lányra és ráreccsent az ördögre:

– Lódulj innen, te szamar!

– De tisztelt Főbíró úr! – siránkozott az ördög – hisz úgy hallottam, hogy neked a feleséged mondta azt, hogy aki a pokol forgalmát igazán emelni akarja, találjon fel olyan cipőt, amelyiket, ha magára vesz egy lány, félrelép. És én feltaláltam, megcsináltam, kipróbáltam.

– Lárifári! – legyintett az Ítélszék feje – mikor hallottad te (ha egyáltalán hallottad) azt a bolond beszédet a feleségetől, hogy fel kellett találni azt a cipőt, amelyikkel minden lány félrelép?

– Hát, csak úgy a fülembé jutott... bizonytalanodott el az ördög – pontosan hatvan éve hallottam erről.

– Hatvan éve? – nevetett a Főbíró – Nohát, akkor sem volt az úgy. Hát miért ülsz fel mindenféle sületlen beszédnek? Mióta a világ világ, mióta a pokol pokol, olyan cipőket kellene feltalálni, amelyikkel a lány ne lépjen félre. Hisz a félrelépés az élet természetes rendje – na, lódulj innen, mert ha tovább idegesítesz az agyament találmányaiddal, Luciferre mondom, még a Pokolból is kitiltalak!

Az ördög elkeseredetten hagyta el az Ítélszék épületét, aztán megint bezárkózott a kazánházba, ahol csak ezer eleven kóbor kutya szeme világított. És azon kezdte törni a fejét, milyen anyagból csinálhatna olyan cipőt, hogy amelyik lány vagy asszony a lábára húzza, ne lépjen félre.

Tegnap kezdte törni a fejét ezen, és száz év múlva elmesélem, hogy mit süttött ki ezzel kapcsolatban a kísérletező kedvű, kétkezi ördög.

NINCS DAL

Nincsen odúm, se tanyám,
se kéglim, se kalyibám,
nyári zápor fűrészt meg,
lakcímem: közterület.

Hullámkarton ágyamon
tisztá lakról álmodom.
Család, szomszéd, rokonok
érdeklődnek, hogy vagyok.

Fázom, arra ébredek,
nem postás hoz levelet,
eltemet a lehulló lomb
én is holt avar vagyok.

Egy barátom maradt csak:
tablettás bor flakonban.
Ő a dzsinn a palackban,
ha megiszom, velem van.

Ho.Csi.

ÍGÉRET

Egy bácsi, férfi és agg között,
Akit a világ sárba lökött,
Aprót kért tőlem egy buszjegyre,
Hajléktalan, adtam neki egyre.

Sokat mesélt magáról nekem.
Én ezt akkor nagyon szégyelltem.
Így, fedél nélkül miért hagytam?
Neki csak pénzt és megértést adtam.

Ez az ember hitt Istenben,
Meg is egyeztünk ketten ebben.
De hogy tudott ilyet tenni?
Nehéz lehet ilyenkor hinni.

Álmodott Vele egy éjjel,
Terített asztalnál ült, székkal.
„Én vigyázok rád”- ígérte.
És a bácsi szerint megtette.

Páva László

REFLEXIÓK

- Dömötör László Nehezék c. könyvére -

Koleszár Noémi Lillához és Dömötör Lászlónak

III. ŐSZI NAPFÉNY

...nem is tudom hová merültek éveim, ifjúságom?
a múlt pergő porát hiába hallgatom – haszontalan;
csak hull Kronosz konok homokja s elfedi elmúlásom...

Az út, melyen eddig jutottam – elhagyott, halálosan
fáj már testem, ködből épített álmaim leomlanak;
nincs hit, remény. Hegyről gurultam sziklaként, magányosan.

Ha bár komor korom sötétbe ívelő eszményeket
gyárt, hol magány tanyáz, sohasem változom s barátaim
ma még velem vannak. Túlléptem életem határait,
de még megül szemem virágba boruló erkélyeken.

Lágy, zöld napfény kereng túlterhelt éterek hullámain,
sok új kaland szalad felhúzott óramű-érzéssel
s a szent püspök keze emelte feszület mélységben
a nagy folyón hajók vontatják gyöngyöző uszályaik...

Sárközi László

AMIT MÉG NEM ÉLTÉL MEG

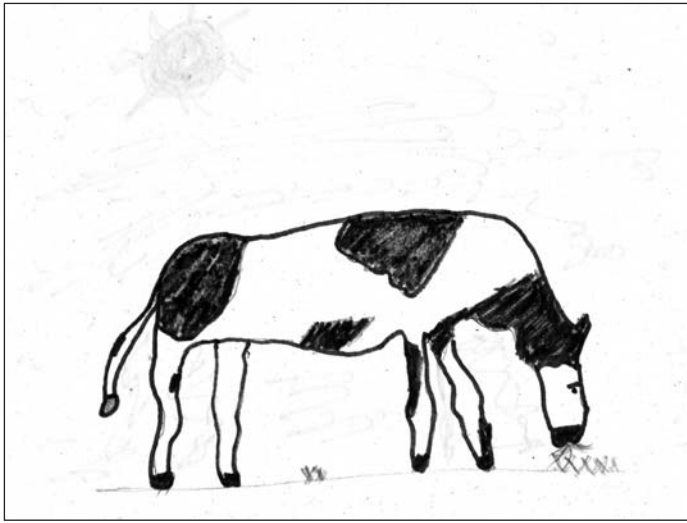
Nem tudhatod, milyen a halál
Elmondhatom, ha akarod
Hisz én Teremtőmnek köszönhetően egyre jobban tapasztalom
Élettelen létezésemből való feltámadásom.
az emberek kérésük nélkül születnek e földre
Sokan felkészületlen szülőknél
Mint ahogyan én is
Csak úgy lettem
Léteimből lett egy létezési szükségállapot
A sors irányítatlanul magával ragadott
Hosszú volt ez az idő ahhoz, hogy rájöjjelek
Nem vagyok más, csak egy halott.
Halálom születésemből fakad.
De eljött a nap, mikor teremtő Istenünk teremtménye lettem
Úgy éreztem, újra megszülettem
És ez a születés létezés nélküli
Hála az Istennek már étellel telis teli.

Nyitrai Lajos

Schandl Barbara:

HAMUBAN A KIRÁLY

Lakatos Andorné munkája

Pökhendi puffadt úr pénzét számolta. A kisimult pénzek egymás mellett büszkén álltak. Kettő Mátyás között kíváncsián várt egy Rákóczi. A várakozás korai volt. Ráncos kéz a helyére tette.

A pénz szerelmese finoman lépkedett, percenként zsebét cirógatta, melyben a királyok utaztak.

gyerek! A zsebem lakóiból egy sem mehet!

Kihúzta magát a görnyedt úr s tovább lépett, a gyermeket magára hagyta. Zsebére tette kezét, a királyokat megsimította. Az éjszaka leszállt, pökhendi puffadt úr a királyokat huzatjába

Sarokhoz érvén kócos kisfiú várta, koszos arcát a pökhendi puffadt úrra tárta.

– Drága úrfi, éhes vagyok nem lenne egy kis aprója?

– Mit képzelsz te fiú? Apróval sérteném meg a büszke királyokat?

– Királyok vagyunk mind! Esetleg nem szánna meg egy testvéremmel?

– Utamból el-takarodj taknyos

helyezte, s álomba merült. Mátyás király az igazságos fölé állt, haraggal nézett rá!

– Mondd! Te pökhendi puffadt úr, miért nem adtál át a gyermeknek? Éhes beteg családja engem várt, s te megtagadtál! Szégyelld magad, gyenge rabom, többet engem nem kapsz meg! Az igazságos köddé vált.

Pökhendi puffadt úr izzadva ébredt. Légszomj kínozta vastag testét. Álmán jót nevetett. Szerelmeiért nyúlt a huzatba.

Kisimult királyok frissek voltak: a Rákóczik és mögötte a Mátyások. Az úr megkönnyebbülve vigyorgott. S mintha álma vált volna valóra, a Mátyások elinalltak. Ó, drága pökhendi puffadt úr hangosan visított:

– Édes királyom elhagyott!

Csendes zugba köszöntött a reggel. Nyugodt család a kályha mellett ébredt. A tűz kialudt, a hamu parázsolt. Kisfiú fáért futott.

A fekete hamut vassal elkotorta, a fát gondosan rárakta. Ekkor vette észre: a sok Mátyás koszosan várta. Kócos kisfiú boldogan kiemelte és anyjához vitte.

Kokó:

TUDÓSÍTÁS BERLINBŐL 1.
A „FEDÉL NÉLKÜL” BERLINBEN

Ha Berlinben jársz, feltétlenül nézz meg egy „utcalapot” közelről. Csodálkozni fogsz, hogy milyen „szerény”. A magyar Fedél Nélkülnek a nyomába se érhet. Millió reklámanyag szebb papírra van nyomtatva, mint a berlini /obdachlos/ újság. De hát ez van, ezzel kell kenyerezni, vagy italra, kábszerre valót keresni az itteni hajléktalan embereknek.

Az árusítás módja hasonló a budapestihez, talán annyiban más, hogy itt több a földön ülő „terjesztő”. Azért tettem idézőjelbe, mert Berlinben a lapot inkább koldulásra használják. Nem a nett öltözködés mintaképei a terjesztők. Persze vannak kivételek, de egy dologban egyformák. Kitérő színészi teljesítményt nyújtanak szerencsétlenség ábrázolásában.

A lap ára itt sem meghatározott, de a minőséghez és a terjesztőkhöz mérten

sokkal szerényebb, mint Budapesten. Az emberek nem az 1 eurót adják, hanem a nagyon apró 1, 2, 5 centet, amit egyébként otthon gyűjtögetnek, mert vásárlásra nem igazán alkalmas. Csak összehasonlításképpen, egy zsemle ára: 12-20 cent. Egy lapért kapnak 6-15 centet. Persze az emberek nagy része nem veszi el az újságot, – nem kíváncsi rá. Csak itt értettem meg igazán, hogy a magyar Fedél Nélkül VILÁGSZINVONALÚ újság. A németországi terjesztés szervezetlen és kontrollálatlan.

Természetesen én is „megkóstoltam” az újságot. Ízetlen, sápadt és tartalmatlan. Következő tudósításomban kicsit körülnézek a berlini hajléktalan élet valós világában.

Addig is üdv a magyar terjesztőknek, szerzőknek, segítőknek és persze az olvasóknak.

KEDVES OLVASÓK!

Nagyon sokszor gondoltam már arra, hogy leírom ezt Önöknek, mivel sokan sajnos a ruha után ítélik meg az embert. Én magam is otthontalan vagyok, az újságból élek már 16 éve. De vigyázok arra, hogy ne legyek szakadt, ápolatlan.

Autósoknak terjesztem a lapot, de sok társam aluljárókban vagy felszínen a járókelőknek terjesztik. Az én szobatársam is aluljáróban terjeszt, és sok-sok ruhát kap, s ha fölveszi, mindig azt hiszik, nem otthontalan, így pénzt nem is igen kap. Helyette az ott kolduló vak embernek adnak (holott a vak embereknek van alpból jövedelmük).

Az otthontalan szobatársnóm egy vesével él, 58 éves és nem kap munkát, bár sok állásinterjúra elmegy, de semmi. De nem csak ő panaszkodik, hogy a ruhája miatt nem kapnak semmit. A kedves Olvasóktól annyit kérnék, hogy gondolják meg, tényleg a ruha teszi az embert?

Köszönöm: *Csurika*

A LAKHATÁSI VÁLSÁG FELSZÍNRE TÖR EGY CSALÁD MEGRÁZÓ TÖRTÉNETE

A családdal 2013 novembere óta áll kapcsolatban a kerületi Gyermekjóléti Központ, a legkisebb gyermek iskolakerülése miatt. A családban két kiskorú és két nagykorú gyermek van, akiket az édesapa kb. két évig egyedül nevelt. Az édesanya utólagos elmondása szerint a sorozatos veszekedések miatt elhagyta a családot, két kiskorú gyermekét vitte magával egy albérletbe. Sajnos akkor nem tudta őket eltartani, mert elveszítette a munkahelyét, így a két fiú visszakerült az édesapa háztartásába. Albérletről albérletre költöztek. Vagyonuk, illetve olyan kapcsolati tőkájük, amire támaszkodni tudnának, nincsen. Az édesapa állami gondozottként nőtt fel, szüleit nem ismerte. Első feleségétől született két gyermeke, akik már nagykorúak. A második gyermek 8 hónapos volt, amikor az első felesége elhagyta a családot. Nem sokkal később összeismerkedett jelenlegi feleségével, akitől szintén két gyermeke született, ők még kiskorúak.

Az édesapa kómüvesként dolgozott, illetve a legnagyobbik gyermek szerzői munkaként, ők tartották el a családot. Mindennapi megélhetési gondokkal küzdöttek, ennek ellenére a lakbért és a számlákat mindig kifizették. Az édesapa a Központtal együttműködő volt, próbálták a legkisebb fiút helyes irányba terelni.

2014. márciusában az édesapa egészségi állapota leromlott, orvosi vizsgálatokra kellett járnia, így nem tudott dolgozni, ez jelentős jövedelem kieséssel járt. Emiatt tetemes albérleti díj tartozást halmozott fel.

2014. április végén az édesapa kórházba került. Az akkori vizsgálatok vérző

daganatot mutattak ki a tüdejében, de ennek okát nem tudták. Egyre rosszabbul volt, már alig tudott beszélni, olyan nagy fájdalmai voltak.

2014. 05. 08-án az édesapa elhunyt. Négy gyermeke azóta is az általa bérelt ingatlanban lakik, aminek igen magas az albérleti díja és a közüzemi számlák összege, ezek együttesen 115.000 Ft-ot tesznek ki. Édesapjuk megbetegedése után a két legnagyobb fiú annál a vállalkozónál kezdtek el dolgozni, akinél édesapjuk 15 évet dolgozott. Órabéruk 600 Ft volt. Miután az édesapjuk meghalt, a vállalkozó együttműködése irányukban erőteljesen meglazult, majd végleg eltűnt. A telefont nem vette fel, nem hívta őket. A legidősebb fiú azóta elhelyezkedett, nagyjából 75.000 Ft-os havi jövedelme van. A nagylány napi 4 órában dolgozik, havi bruttó 50.000 Ft-os jövedelemmel rendelkezik. Megpróbálják a tartozásait a főbérlet felé kifizetni, de közben az aktuális bérleti díjat is fizetniük kell, hogy ne kerüljenek az utcára.

Az édesanya visszajött gyermekeihez, de anyagilag ő sem tudja támogatni őket, mert bruttó 100.000 Ft-ot keres.

Megtakarított pénzükből szerettek volna egy kisebb és olcsóbb albérletet találni, de elmondásuk szerint mindenféle mondvasinált okokból visszautasították őket. Feltehetően cigány származásuk miatt.

Mivel van kiskorú a családban, ezért nagyon fontos lenne a tartós lakhatás a számukra, mert egy kiskorú sem lakhat az utcán. A helyzetüket nehezíti, hogy a főbérlet szeretne visszaköltözni a lakásába, így igen sürgetővé vált egy új albérlet

Új tagok/érdeklődők:

Udvarhelyi Tessza:
06 20 381 8996

Utcajogász és Találkozási pont:

minden pénteken 15-17 óráig
a Blaha Lujza Téren
(jó időben a téren, rossz időben az
aluljáróban)

E-mail:

avarosmindenkie@gmail.com

Rendszeres rádióműsor:

minden kedd 16-17 h
www.muksikusradio.hu

Honlap:

www.avarosmindenkie.blog.hu

számukra. Ez, mint kiderült, augusztus végén esedékes. Ahhoz, hogy együtt tudjanak maradni, a családnak szüksége lenne egy albérletre, ami tartósan biztosítaná lakhatásukat. Ha nem találnak albérletet, az édesanya és két kiskorú gyermeke esetleg kaphatna anyathonni elhelyezést, de a két nagykorú gyermek oda nem költözhetne.

Összetartó család, erősen kötődnek egymáshoz, próbálnak talpon maradni, de ez nem könnyű. Sok veszteség és megpróbáltatás érte őket az elmúlt időben. A lakhatás bizonytalanná válása, édesapjuk elvesztése miatti gyász, illetve a mindennapok megoldása lassan felőrli őket.

Munkakeresés

A

894-es terjesztő olcsó albérletet és munkát, alkalmi kerti munka, segédmunka is érdekel.

P

Sebők András
tel: 06 20 520 6878

R

Laptop

Ó

A Fedél Nélkül 2013. Év Terjesztője önfejlesztés céljából bármilyen használható számítógépet/laptopot szívesen fogad.

1111 Arsenievits Szilárd
tel: 06 70 548 6647

Albérletet keresünk!

Dolgozó anyuka, iskolás gyermekével bútorozott szobát keres.

Köszönettel: **Csurika Mária**
tel: +36702929769 ill. +362055597547

Munkakeresés

Elsősorban irodai kisegítőmunkát keresek 58 évesen. Egyéb, könnyű fizikai munka is érdekel Budapesten, ill. vonzáskörzetében. Szintetizátorral korrepetálnék alsós iskolást, zeneiskolába jártam zongora szakon hajdanán.

Judit,
tel: 06-20-370-0795

Munkakeresés

1646-os terjesztő: vállalnék bármilyen alkalmi munkát, szakmám díszkertész, de padlás/pince takarítást, faljavítást elvállalok.

Tisztelettel: **Vas-Illés Roland**
tel: 70 / 295 2849

Kertépítés

Vállalunk kerttervezést, kertrendezést, ásást, fakivágást, kaszálást, füvesítést, öntözőrendszer telepítést.

Ifj. Szakács János
T: 0670-506-3527; 0620-417-0100;
0630-200-5183

FEDÉL NÉLKÜL – HAJLÉKTALANOK LAPJA
(a lapot hajléktalan emberek írják, szerkesztik és terjesztik)

alapította: **UNGI TIBOR**

kiadó: **Menhely Alapítvány**

szerkesztőség:
1073 Budapest, Kürt u. 4
levélcím: 1410 Budapest 7, Pf.: 216
telefon, fax: 322-3423
e-mail: fedelnelkul@fedelnelkul.hu

alapítványi koordinátor (felelős szerkesztő):

Kepe Róbert
telefon: 322-3423 vagy 20/468-2617
e-mail: kepe@fedelnelkul.hu
fogadóóra: Csütörtök 13-16 (előzetes egyeztetés szükséges)

címlap-tervezés: Baán Csaba
nyomatás: Pharma Press

hirdetésfelvétel:

levélcím: 1410 Budapest 7, Pf.: 216
telefon, fax: 322-3423; 20/468-2617
e-mail: fedelnelkul@fedelnelkul.hu

a lap formátuma: A/4,
borító: színes

belső oldalak: két színnyomással
terjedelme: 12 oldal
honlap: www.fedelnelkul.hu

facebook: www.facebook.com/FedelNelkul

a Menhely Alapítvány számlaszáma:

13700016-01950018

adószáma:

19013213-1-42

a Fedél Nélkül számlaszáma:

13700016-01950032

HU ISSN 1416-8855

lapterjesztés:

kizárólag sorszámozott, fényképes, laminált terjesztői igazolvánnyal terjeszthető. A terjesztői igazolvány mérete: A/6, színe: kék vagy piros.

Terjesztőink a lapot 35 forintért vásárolják meg. Az olvasó által a lapért adott összeg adomány, amely a terjesztőé.

Eladási ár így nincs meghatározva.

nyitvatartásunk:

a terjesztői igazolványok kiadására, új terjesztő felvételére csak az alábbi időpontokban kerülhet sor:

Hétfő: 9-12

Csütörtök: 9-12

Péntek: 9-12

Érvényes engedéllyel

bíró terjesztőink továbbra is a hét minden munkanapján hozzájuthatnak lapunkhoz a szerkesztőségben:

hétfőtől péntekig: 9-12

ÜGYELETESEINK VÁRJÁK ÉSZREVÉTELEIT!

Tel.: 322-3423

Szenográdi Réka: 06-20/277-5030

Kepe Róbert: 06-20/468-2617

A kiadó a lap bármely részének másolásával, terjesztésével, a benne megjelent adatok elektronikus tárolásával és feldolgozásával kapcsolatos minden jogot fenntart.

GOETHE

RAKTÁROZÓ 1 NITROGÉN	FORGÁCSO LÓ ESZKÖZ NEM MEGY	SZILÁRD ANYAGOT TARTALMA ZÓ FOLYADÉK	HANGSZER IS, EGYÜTTES IS VAN ILYEN LIBANONI AUTÓJELZÉS
ESERNYŐ TÉVÉ- RIPORTER (GABRIELLA)			LITER NAGY VÍZ
TERMETES NYITOTT			FŐT RÉSZET HATALMAS
HIDROGÉN 2 ÖSZTÖNÖZ	KIEGÉSZÍT LÁBÁVAL DOBOG	FÉRFINÉV EGER ... (IDOBŐ L)	KÓCERÁJ- BAN VANI FIADZÓ
...FÜRDŐ- ÖROSHÁZA BEHOZATAL	GY	KARIMA CSÍRA- MENTES	KÜSZÖ- NÖVÉNY SUZUKI- FAJTA
GÖRÖG BETŰ BIZONYTA- LANUL ÁLLÓ		TÖMÖR JAPÁN FOLYÓJA (HONSHU)	REJTÉLY ...FOG – MÁ MÁR NEM DIVAT
RÓMAI 500 SÜRÖLÖ- SZER	PAPIROS- LÁMPA ... HARGITAY SZINÉSZNO	RÁDIÓS NORMA V. "JSTEN" FÉRFINÉV	ILLETVE NÉPI ÉNEKES
PL. BÚZA GÖRDÜLŐ	EXIT ... VÁLASZTÁS HOLLAND TELEPES	A ZÖLD ÁRNYALATA ISMÉT RÉSZBEN!	PEREC- DARABI GYERGYÓ- SZÁRHEGY
ANGOL LÁNY RÉSZEGYSÉG BOMBSZÉK	FÉMMEL BEVON NÉVELŐ	HARCIAS HÖLGY FŐVÁROSA: LOMÉ	... ZAGORA (BULGÁRIA) ... ÉS LE- VENDÜLA
KÖZKATONA	N	VICC TAGADÓ- SZÓ	FÉLÉV! A SEMMI RÉSZE!
		MACSKA- CEMEGE TEMPUSZ	FORDÍTOTT NŐI NÉV NEMÁN RIADI
			RÉGIES MUTATÓSZÓ AZ ELEJÉN JÖN
			T

A rejtvény megfejtése
Johann Wolfgang von Goethe
(1749-1832) bölcsessége.

beküldési határidő:
2014. szeptember 29.

A helyes megfejtést beküldők
az Írók Boltja
könyvajándékait nyerhetik el.

postacímünk:
1410 Bp.7, Pf.: 216 – skandi

rejtvénytípus: **Jobbágy Tibor**

az 523. lapszámunkban
megjelent rejtvény helyes megfejtése
Berlioz mondásának befejezése volt:

„Az idő nagy tanítómester (1.)
csak az a baj, hogy (2.)
megöli a tanítványait.” (3.)

A Csevharasztért Egyesület
könyvajándékait
Horváthné Tamássy Klára
budapesti olvasónk nyerte.

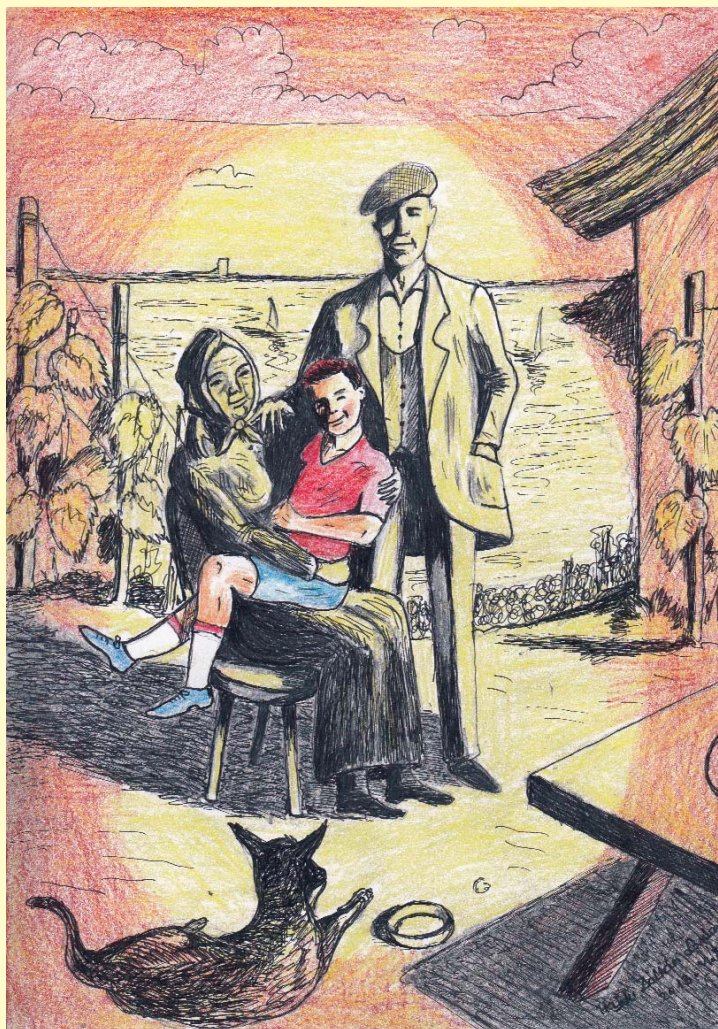
Nyereményét csomagban küldjük el.

EZÚTON IS GRATULÁLUNK!

VIRRADTKOR

De sokszor felbukkansz váratlanul...
 A legmélyről
 Törsz fényemre, szinte
 Látva látlak,
 Egészen hétköznapi elfoglaltságaid közt,
 Vagy munkád végeztén
 Gyermekek lelkét ringatva.
 Neked bájít kölcsönöz
 A tűzhely dörzsölése,
 Edények súrolása is,
 Ahogy otthonkádban sűrögsz- forogsz.
 Este megnyugszol, tollat ragadsz,
 S átváltozol, akár
 Az utca képe.
 Elképzellek, milyen lehetsz,
 Hogyan hordod hajad,
 Ruhád, mit magadra öltöttél.
 Miként mutat ajkadnak íve,
 Szomorúságodban, örömdben?
 Olykor a benned megnyugvás
 Tudatának csillagszórója
 Kápráztatja szemem.
 Színek váltják egymást,
 Felvonások.
 Röpkék, a katarzis
 Mégsem marad el soha.
 Máskor fájsz.
 Bánt az egyedüllét átka,
 A távolság, mi a magányra köp ki,
 És hideg betonra zuhannak félig megemésztett
 Álmaid,
 Hogy felriadjak belőlük:
 Még élek.
 Talán megadatik,
 E törtető világban
 Átfonni két karommal,
 Egyszer,
 Téged.

Pethő N. Gábor
 2011-04-26

Haziel: Megsárgult emlékek, 2014 július második díj

MŰVÉSZETBARÁTOK!

250. lapszámunkban művészeti pályázatot írtunk ki hajléktalan emberek számára, próza, vers és kép kategóriákban. Kategóriánként és havonta 3–3 alkotást díjaz zsűrink (5, 3 és 2 ezer forinttal), azaz havonta kilenc ember munkáját tudjuk honorálni, igaz csak jelképes összeggel. Év végén a tizenkét hónap legjobbjait az erre a célra alakult zsűri újra értékeli, s mindhárom kategóriában kiadja az év legjobb alkotása díjat.

A visszavonásig érvényes pályázati felhívásra az ország minden szegletében akadt csatlakozó, 345 különböző személytől összesen 7210 pályamunka érkezett lapzártánkig, azaz kezdeményezésünknek komoly sikere van.

A nyertesek pénzdíjait az indulás óta Olvasóink készpénzadományyaiból finanszírozzuk, ezért

TÁMOGATÓKAT KERESÜNK MŰVÉSZETI PÁLYÁZATUNK FINANSZÍROZÁSÁHOZ

Ha segíteni szeretne, vagy bármilyen ötlete, észrevétele volna, keressen bennünket!

Kepe Róbert:
 0620-468-2617,
 e-mail: kepe@fedelnelkul.hu

TERJESZTŐI SZABÁLYZAT

A Fedél Nélkül minden terjesztője részére

- 1. A lapot csak érvényes terjesztői engedéllyel és igazolvánnyal (kitűzővel) rendelkező személy terjesztheti.**
- 2. A terjesztői engedély a kiállítás napjától legfeljebb hat hónapig érvényes.**
- 3. A terjesztés joga át nem ruházható.**
- 4. A kitűzőt a mindenkori szerkesztőség állítja ki, illetve vonhatja vissza, a kitűző a szerkesztőség tulajdona.**
- 5. Tilos a lapot úttesten terjeszteni.**
- 6. Tilos a lapot ittas állapotban és egyéb, bódító szer hatása alatt terjeszteni.**
- 7. Magánterületen csak a tulajdonos vagy a terület bérlőjének engedélyével terjeszthető a lap.**
- 8. Tilos a lapot erőszakosan terjeszteni.**
- 9. A lap nem koldulási eszköz, azaz a terjesztő az adományért a lapot köteles átadni.**
- 10. A terjesztő környezetében lévő koldusokkal, árusokkal, utcazenészekkel, más terjesztőkkel mindennemű összetűzést kerülni kell.**
- 11. A terjesztés helyszíne csak a terjesztői engedélyben megadott helyszín lehet, tilos más terjesztő helyszínén terjeszteni.**
- 12. A szabályok a terjesztő és a lap érdekeit szolgálják. Aki vét ezek ellen, annak terjesztői engedélye bevonásra kerül.**

